

HỘI THỨ NĂM MƯỜI
GẶP QUYÊN NHI NỘI DẠ HỒN GHEN

Lý Hàn Thu ngồi xuống ngập ngừng nói:
- Y đi với...

Lôi Phi bỗng bịt miệng chàng lại, ngắt lời:

- Nói khẽ chứ! Đàm Dược Sư võ công tinh thâm, tai nghe lại càng linh mẫn.

Lý Hàn Thu ngấm ngấm tự hỏi:

- Tại sao mình vừa nghe đến tên Quyên Nhi lại hồi hộp trong lòng?

Rồi chàng tự trách mình nghĩ vẩn vơ. Chàng hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Y cùng đi với gã họ Hàn phải không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Y tới đây một mình.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Bây giờ là bao giờ?

Lôi Phi đáp:

- Quá canh hai, sắp sang canh ba.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nghe hai người bàn chuyện?

Lôi Phi đáp:

- Muốn thì có muốn, nhưng lại sợ nguy hiểm. Đàm Dược Sư tuy có mối giao tình với tiểu huynh, nhưng chưa phải là bạn thân. Vạn nhất lão mà phát giác ra thì nhất quyết chẳng chịu dung tha. Tiểu huynh nghĩ rằng Quyên Nhi đến đây chẳng phải là vì Giang Nam Song Hiệp, nên không muốn mạo hiểm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có muốn biết họ bàn chuyện gì không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên muốn biết lắm, nhưng không muốn để lão phát giác ra chúng ta nghe trộm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không cần đi nghe cũng hiểu họ bàn chuyện gì rồi.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ cao minh đến thế ư? Vậy tiểu huynh cần thỉnh giáo mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Họ bàn chuyện linh chi đó. Lôi huynh không tin thì cứ đi nghe sẽ rõ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phải rồi! Họ bàn chuyện linh chi thật. Nếu không vì chuyện linh chi thì chẳng có cách nào dẫn dụ Đàm Dược Sư tới Kim Lăng được.

Lý Hàn Thu nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ muốn Lôi huynh giải thích cho một điều mà tiểu đệ chưa hiểu.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

- Lôi huynh có vẻ kính sợ Đàm Dược Sư, thì chắc võ công lão cao cường lắm phải không?

Lôi Phi cười rồi đáp:

- Mọi người võ lâm đã biết đến lão, chẳng ai là không kính sợ.

Lý Hàn Thu nhắc lại câu hỏi:

- Phải chăng vì võ công lão ghê gớm?

Lôi Phi đáp:

- Ngoài võ công còn có nguyên nhân khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nguyên nhân gì? Có liên quan đến dược vật phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải vì lão dùng Tam độc không?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Dùng độc hay không tiểu huynh khó mà biết được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu lão dùng độc thì không giống mọi người khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu. Lôi huynh có thể nói rõ hơn chút nữa được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì những người bị thương về tay Đàm Dược Sư tựa như bị trọng bệnh nằm liệt giường. Khi Dược Sư cho người đưa thuốc đến là lập tức chữa khỏi ngay. Bệnh tình nặng hay nhẹ là tùy theo trình độ người kia xâm phạm lão nhiều hay ít. Trường hợp nhẹ thì năm ba ngày lão đã đưa thuốc cho, mà nặng là lão để kéo dài đến năm ba tháng. Vì thế nên các bạn võ lâm chẳng ai không úy kỵ lão, chỉ muốn lánh xa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đấy cũng là một cách dùng độc, có điều thủ pháp của lão khác với người thường mà thôi.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Chuyện lão dùng thuốc hại người chắc là có thể tìm ra được manh mối.

Lôi Phi tiếp:

- Nếu biết được lúc lão hạ thủ thì đã không phải là một nhân vật đáng sợ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ chúng ta có bị lão hạ thủ không?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó ai mà biết được. Có điều những người không có ý xâm phạm đến lão thì chưa ai bị thương vì lão bao giờ.

Lý Hàn Thu không nói nữa. Chàng đưa tay lên khẽ đưa đẩy cửa sổ, chú ý nhìn ra thì thấy trong phòng Đàm Dược Sư đèn lửa sáng trưng. Dường như lão đang nói chuyện với khách, nhưng thanh âm rất nhỏ hai người không nghe thấy được tí gì.

Lôi Phi đột nhiên động tâm khẽ nói:

- Tiểu huynh thử đi coi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy chẳng quá mạo hiểm ư?

Lôi Phi đáp:

- Con người ta đến lúc cần thì không mạo hiểm cũng không được.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vạn nhất có xảy chuyện gì nguy hiểm, Lý đệ cũng đừng chạy ra tiếp cứu tiểu huynh mà phải trốn thoát khỏi nơi này. Chúng ta sẽ gặp nhau trên bờ sông Tàn Hoài.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Từ ngày tiểu đệ ra đời, chưa trốn tránh bất cứ ai bao giờ. Sau khi quen biết Lôi huynh mới hiểu đến hai chữ "đào tẩu".

Lôi Phi nói:

- Cứng quá thì gãy. Tiểu huynh nhắc đến hai chữ đào tẩu, không phải là làm hại Lý đệ đâu...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý đệ đã quen biết Quyên cô nương thì sao không tìm cách ngăn chặn y ở dọc đường để hỏi cho biết rõ tình hình?

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh biết y có ơn cứu mạng Lý đệ, nhưng cách đền ơn trả nghĩa có nhiều phương pháp. Song nếu vì chuyện làm ơn mà bất cứ trường hợp nào cũng né tránh là để cho y lợi dụng nhiều cơ hội tốt. Bây giờ có lẽ y đã chân tâm quy phục Giang Nam Song Hiệp, có khi câu chuyện y cứu Lý đệ cũng là vâng lệnh của họ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ phải hỏi y cho biết rõ mới được.

Lôi Phi nói:

- Sau khi y bàn bạc với Đàm Dược Sư xong tất sẽ rời khỏi nơi đây. Vậy sao Lý đệ không đi đón đường.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Minh bỏ đi như thế có tiện không?

Lôi Phi đáp:

- Chúng mình đã là người trong võ lâm thì hà tất còn câu nệ những lễ lỗi thông thường.

Y ngừng lại một chút rồi dặn chàng:

- Bây giờ họ đang nói chuyện vậy Lý đệ nên dời khỏi nơi đây, ẩn mình trên nóc nhà đối diện. Chỗ đó rất cao có thể nhìn rõ y đi về phương hướng nào.

Lý Hàn Thu sốt sắng liền vọt mình lên nóc nhà chờ Quyên Nhi.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm Quyên Nhi mới từ giả Đàm Dược Sư ra về. Đàm Dược Sư tiến chân nàng ra đến cửa, chấp tay thi lễ.

Quyên Nhi nghiêng mình đáp lễ nói:

- Đêm đã khuya rồi, Dược Sư bắt tất phải đưa chân. Văn bối xin cáo biệt.

Rồi nàng vọt lên nóc nhà mà đi.

Đàm Dược Sư nói:

- Tôi mai lão phu lại xin chờ đợi.

Quyên Nhi ở trên nóc nhà còn quay lại đáp:

- Nếu vào khoảng canh ba mà văn bối không tới được thì lão tiên bối bắt tất phải chờ đợi nữa.

Dứt lời nàng xoay mình vọt đi.

Lý Hàn Thu đề khí rượt theo.

Khinh công Quyên Nhi cực kỳ cao thâm, nàng qua tường vượt nóc nhanh như điện chớp.

Lý Hàn Thu vận toàn lực rượt theo.

Quyên Nhi dường như biết có người theo dõi, nàng chạy tới một tòa nhà vắng vẻ thì đột nhiên dừng lại khẽ quát hỏi:

- Ai đó?

Lý Hàn Thu buông thông:

- Tại hạ!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu sực nhớ ra mình đeo mặt nạ, liền đưa tay lên tháo xuống đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Quyên Nhi nhìn rõ chàng rồi tủm tủm cười đáp:

- Té ra là Lý công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chắc cô nương lấy làm lạ lắm phải không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Thật là bất ngờ.

Dưới ánh sao, Lý Hàn Thu nhìn rõ nàng tươi cười. Ngoài vẻ cương nghị còn có nét quyến rũ nữa. Chàng nhớ tới nàng cùng Hàn công tử đi đôi với nhau ra chiều thân mật thì lửa giận không khỏi bốc lên, liền cười lạt nói móc:

- Mấy bữa nay tại hạ thường gặp cô nương luôn...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Thật thế ư? Sao tiện thiếp không hay biết chi hết?

Lý Hàn Thu nói khẩy:

- Trong lòng cô nương còn mãi nghĩ đâu, đâu có lưu tâm đến tại hạ đâu mà biết.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Phải rồi! Vì công tử đeo mặt nạ nên tiện thiếp không nhận ra.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Đêm nay tại hạ được gặp cô nương muốn thỉnh giáo một điều.

Quyên Nhi nói:

- Không dám! Công tử có điều gì cứ hỏi, tiện thiếp xin rửa tai để nghe đây.

- Cô nương có ơn cứu mạng, khiến tại hạ cảm kích vô cùng!

Quyên Nhi gạt đi:

- Câu chuyện nhỏ mọn đó có chi đáng kể mà công tử phải bận tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Hành động của cô nương gần đây dường như đã bị lôi cuốn vào dòng nước nhơ nhớp của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Công tử nói vậy chẳng là võ đoán lắm ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã lưu tâm quan sát khá lâu, thấy cô nương đi theo Hàn công tử...

Quyên Nhi hững hờ ngắt lời:

- Y là con Hàn Đào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có vẻ rất thân mật với y lắm thì phải?

Tuy chàng đã kèm chế mỗi xúc động trong lòng mà không ngăn cản được. Vẽ hần học lộ ra ngoài mặt.

Quyên Nhi dường như rất ngạc nhiên về những lời gạn hỏi của Lý Hàn Thu.

Nàng ngần người ra đáp:

- Tiện thiếp phải tự giữ mình. Các vị còn có nhiều người, tiện thiếp chỉ là thân gái cô đơn.

Lời nàng chưa hết ý, song nàng đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu gần giọng:

- Vì thế mà cô nương phải dùng thủ đoạn quyền rũ mê hoặc Hàn công tử để giả bảo vệ chứ gì?

Quyên Nhi tức giận biến sắc, tựa hồ sắp nổi nóng, nhưng nàng nhẫn nại được chỉ cười lạt hỏi:

- Lý công tử quá khen tiện thiếp làm chi? Hai chữ "quyền rũ" tiện thiếp không dám đâu.

Lý Hàn Thu cố nén cơn xúc động. Chàng nghiêm nghị nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ hy vọng cô nương nên dời khỏi chốn thị phi này.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp cảm ơn công tử có dạ quan hoài. Việc của tiện thiếp, tiện thiếp tự lo liệu xếp đặt, công tử bất tất phải quan tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế là hay lắm! Có thể mới tránh khỏi sự khó khăn cho tại hạ lúc hai bên trở thành đối lập.

Quyên Nhi ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chuyện gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hết rồi. Xin cô nương tùy tiện.

Rồi chàng đứng tránh sang bên để nhường lối.

Quyên Nhi vẫn đứng nguyên chỗ, cặp mắt nàng nhìn chòng chọc vào Lý Hàn Thu hỏi:

- Công tử ngăn đường tiện thiếp nói có mấy câu như vậy thôi ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cô nương đi đi thôi!

Quyên Nhi biến sắc, hậm hực chạy vụt đi. Chớp mắt bóng nàng đã biến vào trong đêm tối.

Lý Hàn Thu nhìn Quyên Nhi khuất dạng vẫn còn ngơ ngẩn xuất thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bên tai chàng có tiếng người thở dài nói:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu ngảnh đầu nhìn lại thì thấy Lôi Phi hai tay chấp ở sau lưng đứng cách chừng bốn thước.

Lý Hàn Thu cố nén cơn xúc động trong lòng hỏi:

- Lôi huynh đến đã lâu chưa?

Lôi Phi đáp:

- Chưa lâu đâu. Tiểu huynh đến trước lúc Quyên cô nương ra đi một chút.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy Lôi huynh đã nhìn thấy và nghe rõ cả rồi chứ?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh không có ý muốn nghe lỏm chuyện của Lý đệ cùng Quyên cô nương, nhưng ngẫu nhiên lọt vào tai một câu khiến cho tiểu huynh phải nghe tiếp.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Lý đệ! Không phải tiểu huynh nói quá, Lý đệ có chỗ lầm lỗi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Về chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Những điều đáng nói, Lý đệ chưa nói, mà đáng hỏi cũng chưa hỏi.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Có chuyện gì đáng hỏi mà chưa hỏi đâu?

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh tưởng Lý đệ chẳng cần phải bảo ý tránh khỏi chuyện rắc rối. Trong lòng Lý đệ hẳn còn nhiều điều muốn nói mà sao lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu bẽn lẽn cúi đầu không nói gì.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Còn chuyện đáng hỏi là để biết rõ nội tình giữa Quyên cô nương và Đàm Dược Sư thì Lý đệ lại không hỏi đến một chữ nào.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu y đã nhận lời Giang Nam Song Hiệp mà đến ra mắt Đàm Dược Sư thì mình có hỏi y cũng chẳng chịu nói.

Lôi Phi nói:

- Chưa chắc Quyên cô nương đã vì vâng lệnh Giang Nam Song Hiệp mà đến đây.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tiểu đệ quả đã sơ tâm điều này.

Lôi Phi nói:

- Còn có một việc theo tiểu huynh nghĩ thì đó là chuyện trọng đại.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Đàm Dược Sư bị Giang Nam Song Hiệp tranh thủ mất rồi, thì cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài có thể là ngày mạt vận của võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan trọng đến thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Có thể trong lòng Lý đệ vẫn chưa tin...

Y thở dài nói tiếp:

- Trong thiên hạ có nhiều việc không lấy võ công mà giải quyết được.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra chân trời thủng thẳng nói:

- Dĩ độc công độc, dĩ sát chi sát. Xem chừng phải thả y ra mới xong.

Chàng nói lầm nhảm một mình khiến Lôi Phi không sao hiểu được. Y khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ trong mình khó chịu phải không?

Lý Hàn Thu đột nhiên quay lại nhìn Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì Lôi huynh cũng biết. Vậy có hiểu Càn Khôn Nhị Độc không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh biết rõ. Nhưng mấy năm nay không thấy Càn Khôn Nhị Độc xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có biết họ ở đâu không?

Lôi Phi đáp:

- Nghe đồn y bị xiềng khóa trong một huyệt động bí mật tại núi Chung Nam.

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng rồi! Tiểu đệ biết hai người đó ở chỗ nào rồi, và cũng biết cách cứu họ vì có chìa khóa mở được huyệt động này.

Lôi Phi sừng sốt ngắt lời:

- Lý đệ! Tiểu huynh không biết Lý đệ nói thiệt hay nói chơi. Nếu Lý đệ nói thiệt thì tiểu huynh cản ngăn lại việc đó quyết không nên.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh là người sinh sau đẻ muộn, chưa gặp Càn Khôn Nhị Độc, nhưng đã nghe giang hồ nhắc tới hai người này mà tâm thần chấn động. Đúng là những chuyện võ lâm chưa từng có.

Lý Hàn Thu thở dài ngắt lời:

- Bất quá tiểu đệ bạ đâu nói đấy mà thôi.

Lôi Phi nhắc lại:

- Bất luận thế nào Lý đệ cũng đừng có hành động cẩu thả. Về đường lịch duyệt, Lý đệ còn nhỏ tuổi dĩ nhiên chưa hiểu rõ Càn Khôn Nhị Độc. Tiểu huynh nghe câu nói của Lý đệ vừa rồi dường như là chuyện thật.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tiểu đệ thiệt không nói sai đâu.

Lôi Phi nói:

- Trừ phi đại cục võ lâm bị Giang Nam Song Hiệp không chế hoàn toàn, không thì chớ phóng thích Càn Khôn Nhị Độc.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Người tặng chìa khóa cho tiểu đệ cũng đã bảo trừ trường hợp bất đắc dĩ, không thì đừng buông tha Càn Khôn Nhị Độc.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lý đệ! Đường như Quyên cô nương có một ảnh hưởng rất lớn trong đại cuộc võ lâm ngày nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu đúng vậy thì nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu đúng thì chúng ta phải tìm hết mọi cách để tranh thủ lấy cô về phe với mình.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Làm thế nào mà khiến cho y giúp bọn mình được?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó cần trông vào Lý đệ.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Y không nghe lời tiểu đệ.

Lôi Phi ngẩng đầu trông chiều trời, nói:

- Vụ này tiểu huynh sẽ trừ liệu cho Lý đệ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ đêm đã khuya, chúng ta hãy trở về, đừng để đắc tội với Đàm Dược Sur.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhất định phải quay về ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Đàm Dược Sư tính tình cổ quái. Nếu ta không có lời cáo biệt đã bỏ đi, e làm cho lão phải tức giận.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi!

Đoạn chàng đi theo Lôi Phi trở về quán trọ.

Trong phòng vẫn y nguyên như cũ, không có gì khác lạ. Dường như Đàm Dược Sư vẫn chưa phát giác hai người đã bỏ đi một lúc.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta hãy đi nghỉ đã. Nếu mình không có điều gì trở ngại thì sáng mai sau khi cáo từ Đàm Dược Sư phải đi tìm Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ không hiểu tại sao lại có sự ngăn trở được.

Lôi Phi khẽ đáp:

- Tỉ như Đàm Dược Sư đã biết hành động của chúng ta mà y không muốn hỏi.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Lúc này đêm đã khuya. Hai người ngủ một lúc, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ.

Bỗng có tiếng gõ cửa lách cách lọt vào tai.

Lôi Phi đứng phắt dậy hỏi:

- Ai đó?

Người đứng bên ngoài đáp:

- Hai vị tỉnh giấc rồi ư? Dược Sư đang chờ hai vị ngoài sảnh đường.

Người kia nói rồi, không chờ Lôi Phi trả lời đã trở gót đi luôn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta thử ra xem!

Đàm Dược Sư ngồi chờ ngoài sảnh đường thấy hai người ra liền nói:

- Chiều hôm nay lão phu rời khỏi thành Kim Lăng.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ cũng xin cáo từ.